

DOMA•CĀ• CAR

Středa, 29. července 2009

Mám trápení a bohužel, netýká se to jen má. Doma začínáme psychické násilí, alespoň mi to tvrdí paní v poradně pro rodinu. Smutné na tom je, že nejen já, ale trpí tím i naše sedmnáctiletá dcera. Tu si totiž manžel vysloveně vychutnává - ona podle něj nikdy neudělá nic dobrého, a naše vypadá, nemožně se chová...

U každé práce mu musí asistovat (míchat beton, spravovat traktor, jezdit do lesa na dříví atd.) a jako holka se k tomu neumí náležitě postavit, nemá dost síly a pod. a koda prý, že raději nemá kluka. Holka si chudák stále vyřítá, že se nenarodila jako kluk, posiluje na kladkostroji, aby měla dost síly a byla pro otce dobrá. Já se jí pochopitelně snažím zastávat, ale marně, protože se pak pustí do mě, že jsem naší vychovala (máme ještě osmiletou dceru) a nenaučila je, aby měly otce rády a viděly v něm autoritu. Dcera nemá žádné sebevědomí, chodila k psychologovi, a jí nakonec nasadili antidepresiva; má problémy navázat vztahy i se svými vrstevníky. Já mám pocity, že jsem naše matka, že jsem to tak nechala dojít. Jsem ze všech hádek a moralistických přednášek pátá unavená, vysátá, bez chuti do čehokoli, hlavně do života. Manžel totiž dokáže kázat neuvěřitelně dlouho, taky celou noc. Potřebuji někde najít sílu... Steffi